

kommende høiere Embedsmænd, men hele dette Spørgsmaal om Antagelse af nye Personer paa længere Tid, har jo efter hele den Maade, hvor paa Forholdet stiller sig, ikke nogen stor Interesse. Der er med Hensyn til disse Tilleg til Medhjælpssummerne kun et eneste Punkt, jeg skal berøre. Jeg veed ikke, om dog ikke den ærede Ordfører efter nærmere Overveelse skulde søle sig opfordret til den Generalforsamling at anbefale Thinget at fravige den noget haarde Indstilling, hvorved det er foreslaaet at negte de 200 Rbd. til en Mand, der fungerer som Kontorchef. Sagen er netop den, at han vel fungerer som Kontorchef, men han er ikke Embedsmænd; det er Grunden til, at Forslaget er fremkommet her. Det er altsaa en særegen Stilling, hvori denne Mand staar; hans Forhold ere eiendommelige, og naar der skal være Spørgsmaal om at komme ham til Hjælp paa nogen Maade, maa det netop ske gennem disse Medhjælpssummer. Det vilde være meget haarde; mine Derrer, om man under disse Forhold ikke vilde unde ham de 200 Rbd. Han staar paa en forholdsvis lav Lavøn; han udøver det, som ellers er Kontorchefens Embede, men han er ikke Kontorchef, og han er en særdeles dygtig og midtfjer Mand. Han har som den ærede Ordfører fremhævede, indtil for nogle Aar siden haft et Honorar, men mistede det, fordi Forretningerne bleve ordnede paa en anden Maade. De 250 Rbd., han saaledes havde, ere gaaede fra ham, og der var derfor ved denne Leilighed Spørgsmaal, om man ikke vilde unde ham disse 200 Rbd. Her er Stedet, hvor Forslaget maatte bringes frem, thi han var som sagt ikke Embedsmænd. Det er selvsjælgeligt Spørgsmaal, hvor jeg ikke kan Andet end henstille Sagen til det ærede Udvalg og til Thinget og bede den ærede Ordfører dog endnu engang overveie, om det virkelig ikke er altfor haarde at indbrage disse 200 Rbd. — Med Hensyn til de andre Bemærkninger, den ærede Ordfører gjorde, skal jeg kun et Dieblit dyale ved Spørgsmaalet om, hvorledes det Deficit, der under andre Omstændigheder kunde være fremkommet paa Finantslovsforslaget, efter min Mening vilde have været at dække. Det vil jo erindres, at Finantslovsforslaget blev forelagt med et Overskud, og det vil vides, at det nu foreligger med et Overskud. Men det vil ogsaa erindres, at jeg for længe siden udtrykkelig har taget det Forbehold, at dersom der, hvad jeg allerede dengang vidste vilde ske, fremkom Forslag om større Bevillinger til offentlige Arbeiders Fremme, vilde jeg anse det for rigtig, saafremt det hele Finantsoverslag krævede det, at foreslaa en Forgølse af Tilskudet fra Statsaktiverne. Saaledes som man nu kan overse den hele Status, efter den Stilling, hvori Finantslovsforslaget nu er, har jeg imidlertid ikke troet det nødvendigt i Genhold til dette Forbehold at foreslaa yderligere Tilskud fra Statsaktiverne. Hvad Ræskebeholdningen angaar, er den ganske vist ikke ringe, men det maa dog ikke overses, at den gaar

over med en ganske særegen Servitut, som ikke er udtrykt i Lov, men i Ord, idet det nemlig, uden at der i Bevillingen er optaget nogen særlig Lovbevilling, er bestemt, at Finantserne i det Aar, 1873—74, der nu er begyndt, skulde udrede den Del af de for 1872—73 bevilgede Fernbaneudgifter, som ikke endnu maatte blive anvendte i Aar — naar jeg siger i Aar, mener jeg naturligvis i Supplémentsperioden til Aaret 1872—73.

Masmussen: Der er et Punkt i Betænkningen paa Finantsloven, som jeg kunde ønske at omtale med et Par Ord; jeg oversaa det ved Sagens 2den Behandling. Der findes nemlig anført i Betænkningen under Nr. 9 til § 2, at det paatænkes at gjøre et Forsøg paa at afhænde Jællsmosen og Trundholmen paa Ddsshereds Gods, efter at der i Løbet af det sidste Aar er foretaget en Udbygning og Regulering af det gennem Moserne førende Vandløb. Jeg tror, at hvis det skulde blive Tilfældet, at denne Mose blev solgt, vilde det møde en meget stor Uvillie, navnlig hos Beboerne i Ddssherred. Sagen er nemlig den, at Jællsmosen næsten er den eneste Løvmose, der er i hele Ddssherred, det vil sige, den eneste Løvmose af noget Omfang. Den er vel nogle andre mindre Moser paa Bøndernes Lodder, men de ere saa smaa, at Gierne kun tilbøls kunne hjælpe sig selv dermed, medens Andre ikke kunne faae Løvd derfra. Jeg tror derfor, at det vilde være meget uheldig, hvis denne Mose blev solgt, idet det da vilde være vanskeligt for Beboerne at skaffe sig den fornødne Løvd til Brændsel, da man nemlig ikke har nogen Sikkerhed for, at der, naar Mosen gik over i en Privatmands Gier, vilde blive solgt Løvd derfra, saaledes som det nu er Tilfældet, saalænge Regjeringen eier den. Saavidt jeg hørte, da jeg var hjemme i Paasken, nærede man endog Frygt for, at denne Mose, hvis den gik over til en enkelt Mand, navnlig en større, mulig kunde blive opdyrket, og dette vilde være endnu meget større Læbe for de Mange, der faae Brændsel fra denne Mose, hvilket er Tilfældet med Beboerne fra hele Ddssherred, ja endog fra Nykjøbing By. Endvidere bliver der solgt en Mængde Sp fra denne Mose, nemlig til Husmænd, som derved blive satte i Stand til at holde en Ko, hvad de ellers ikke vilde kunne. Af disse Grunde tror jeg, at det vilde være megen Uvillie, ja, jeg kan giene sige en meget stor Bekymring, dersom denne Eiendom skulde blive solgt. Saavidt jeg husker, var der ogsaa for flere Aar tilbage Tale om at sælge denne Mose, og det forekommer mig ganske vist, at jeg selv har underfrevet et Andragende, som gik ud paa at bede om, at den ikke maatte blive solgt. Jeg vilde derfor meget henstille til den høitærede Minister, om han ikke vilde lade Sogneraadet, Amtsraadet og Byraad høre, forinden Afhændelsen sker, thi jeg tror da, at den høitagte de